

Цанко отиде пакъ при едноокото запитие.

— Чорбаджи, кждѣ се дѣнжъ? дай тука ракия и малко трупия.

— Нѣма го, чобана, изговори сърдито нискиятъ, който се завърнж съ мухтаря.

— Ний трѣба да обърнемъ селото наопаки, но да хванемъ тоя комита, каза едноокиятъ, като пиеше.

— Мигаръ на баща му да дадемъ зоръ пѣкъ? попита ниско другиятъ и послѣ пришпънж нѣщо. Едноокиятъ кљомнж удобрително.

— Кехая, върви викай дъртия да го питаме нѣщо още; земп и това, каза нискиятъ и му подаде стѣкло за ракия.

— За ракия — затворено е сега, аго.

Вмѣсто отговоръ едноокия залѣпи му царвуля си по лицето. Природно малко пб-благъ, той се увѣряваше когато пиеше или искаше да пие.

Слѣдъ една четвъртъ часъ дѣдо Стойко се появи. Той бѣше човѣкъ петдесетгодишенъ, но съ будно и енергическо лице, по което се четѣше воля и упоритость.

— Стойчо, обади дѣ е синъ ти — ти знаешъ дѣ си го скрилъ — за да не пати твоята глава.

Като каза това едноокиятъ, навири жадно стѣклото съ ракията. Окото му свѣтѣше и пуцаше искри. Послѣ подаде на другаря си.

— Незнамъ дѣ е, аго, отговори старецътъ.

— Знаешъ, ти, гяуръ, знаешъ! избѣбра злобно запитието.

Старецътъ пакъ отказваше.

— Ще го кажешъ!

— Кжтницитъ ще ти извадимъ; па утрѣ ще те влачимъ пѣшѣ съ насъ, исфуча нискиятъ.

— Каквото щете ме сторете, отъ една душа повече нѣмамъ, отговори твърдо старецътъ.

— Иди оттаткъ та си помисли малко... послѣ ще